

List o. Marka na 4. neděli adventní

Písmo Svaté na čtvrtou neděli adventní nám předkládá text z druhé knihy Samuelovy, ve které se vypráví o králi Davidovi, jenž se z pastýře oveček stal králem. David si vzpomenu, že by mohl něco udělat pro Hospodina, jakoby se necítil úplně dobře uprostřed toho všeho, co ho obklopovalo. Chtěl vystavit dům pro Boží archu, která byla ve stanu. Je nám dobře uprostřed toho, co jsme si nashromáždili? Lze Bohu postavit dům? Tomu, od něhož máme všechno? Buduje se nový řád na zemi. Jeden vzdělaný muž, který se celý život věnoval modlitbě a rozjímání nad jedinou knihou, totiž Starým zákonem, napsal: „Podstatu ráje tvoří Boží blízkost. Kdo si dělá ráj pro sebe, především pro sebe, tomu se časem promění v peklo.“ (J. Heller) A svatý otec Pio řekl: „Všechny svátky Církve jsou krásné – velikonoce, ano, to je oslava – ale vánoce mají mírnost jako dítě – něžnost, která dobývá srdce.“ Od okamžiku narození nám Ježíš ukazuje naše poslání, které spočívá v hledání Boží vůle, milování jeho Slova, vyjadřování úcty, která mu náleží a pohrdání tím, co svět miluje a hledá. Když pomineme úvahu nad tím, co svět miluje a hledá, zamysleme se nad tím, co nehledá a nemiluje. Tento svět nemá rád ticho.

Všechno začalo v tichu Nazareta, jaký to asi byl den, to by nám Panna Maria mohla vyprávět. Den, kdy přišel anděl Hospodinův, a všechno se změnilo, nic nezůstalo jako dřív. Panna Maria znala dobře Písmo, věděla o putování zaslíbeného lidu pouští, co to stojí námahy dojít do cíle. Nereptala na těžkosti života, nevzpomínala na žádné staré dobré časy, které ve skutečnosti neexistují, dívala se dopředu. Je jedno, jaké všechno bylo dříve, dnes máme den, který má dost svého trápení. Jestliže Maria řekla andělu při Zvěstování: **„Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“ (Lk 1,38)** - řekl to později ve svém srdci i svatý Josef, a dál už šel beze slov, aby dělal to, co má dělat, chránil Dítě i jeho matku. Co říct na to, když žena nosí pod srdcem dítě, je zasnoubená, ale budou zrušeny zasnuby? Všichni jsou v rozpacích, už měli napečeno a víno ve sklepě, a teď? Co říci? Někdy je lépe neříkat nic, jak vysvětlovat nevysvětlitelné. Maria je dobrá žena pro narození Božího Dítěte, naučí Ježíška mlčet, až ho jednou přivedou před vladaře tohoto světa, až bude samá rána, bude mlčet. Tolikrát doma jen tak mlčky naslouchali tichu a v srdci měli radost i bolest, radost z toho, že mohou být spolu a bolest z toho, že jednou tomu tak nebude.

Dítě s láskou pozoruje svou maminku, roztahuje věci, pomáhá, motá se pod nohama a těší se, až večer přijde Josef z práce, hlava rodiny, autorita a pevnost, ne proto, aby se vědělo, kdo je v domě vládcem, ale ochráncem, který předvídá a vnímá co se děje. Co slyšel Josef v tichu noci? Něco se mu zdálo, má vzít dítě a jeho matku a utéct do Egypta. Nevěděl nic předem, aby se mohl

zařídít, nějak nachystat, zajít se rozloučit s příbuznými, a teď všichni utíkají nocí, protože je někdo, kdo už dávno plánoval a kombinoval, jak sprovodit ze světa Dítě, ale i jeho Matku, celou rodinu. Rodina je neobtěž, je totiž nejlepším prostředím pro dítě. Nejkrásnější dar pro děti, je láska rodičů. Láska rodičů, to je perla, skála, která udrží dítě, je to lávka přes hluboké vody plné nástrah. Dítě Ježíš, královské Dítě, obdrželo velký dar, dar rodiny. Dítě pod srdcem matky, blízkost starostlivých lidí, kteří přizpůsobili své cesty pro jedinou Cestu, Pravdu a Život.

Mudrcové hledali nového krále v paláci, byli tam přijati, byli to lidé na přijatelné úrovni, aby je tam vpustily. Herodes se asi činil, aby se dozvěděl co nejvíce, lhal. I z mudrců chtěl udělat své agenty a informátory, jen ať ještě jednou přijdou, až budou vědět víc, sběr informací pro dobré účely, chtěl se přece také „poklonit“ nově narozenému králi.

Jak asi proběhla návštěva mudrců v chudé rodině bez vlastního bydlení, s malým dítětem? Jak muselo být těžké putování pro Pannu Marii v pozeňnaném stavu, aby se podrobila spolu s Josefem sčítání lidu. Nikdo je nechtěl ubytovat v Betlémě, královském městě Davida, slavného vojevůdce, kterého Hospodin vyvolil. Tato rodina je tak pokorná, vděčná za to co mají, nemusí si na nic hrát. Je to tak, jak to je. Dítě narozené v okupované zemi, římsí vojáci pochodují v ulicích, musí se platit daně, podrobit se sčítání lidu. Co se počítalo? Kde bydlí, s kým bydlí, kde pracují, co mají. Dneska – telefonní číslo, číslo emailu, zdravotní pojišťovnu, bydliště, číslo účtu v bance, jméno praktického lékaře, adresa zaměstnavatele, očkovací průkaz pejska, jeho čip, co kdyby chtěl cestovat a někde se ztratil, vypadnul ze systému a žil vlastním potulným životem.

Každý politický systém se bojí malého dítěte, rodiny spojené s Bohem, její svornosti a ochoty žít podle Božího řádu a svobodně jít za hlasem svědomí. Bůh nikoho netrestá, nesesílá nemoci a utrpení, odporuje to jeho nejhlubší podstatě, kterou je láska až do krajnosti svobody člověka. Neříkejme, že Bůh něco špatného seslal, protože to není pravda. Poslal svého milovaného, jediného Syna na tento svět, ne proto, aby ho nechal trpět, ale proto, že nás tak moc miluje a ví, že za všechno se v životě platí, ne penězi, ale obětovaným utrpením nevinných. Proto se Ježíš narodil, aby za nás zemřel, vánoční svátky nejsou žádnou idylkou, nikdy nebyly, možná jen ty v televizní reklamě. Kdy na nás doléhá nejvíce emocí? O vánocích, protože vnímáme ten rozpor mezi očekávanou budoucností narozeného Dítěte a tím, že už víme, jakým způsobem zemře. Nehodí se nám to do obrazu světa, kterému se přizpůsobujeme.

Ne my jsme ti, kdo drží Ježíše v náručí, je to On, kdo drží nás a celý svět, protože nás miluje. Přejí Vám pozeňnané vánoce. O. Marek